

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/238/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6418201729
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6418201729.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: B. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom Dr. N. XXX/X, F. nad R., proti žalovanému: Home Credit Slovakia a.s., so sídlom Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zast. Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 627,12 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 5Csp/20/2018 - 114, zo dňa 11.07.2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu v zamietavom výroku **m e n í** tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 288,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc od 15.03.2018 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 87,82 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc od 15.03.2018 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Súd čo do zvyšku žalobu žalobcu zmietol. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72 %.
2. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 19.03.2018 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému vo výške 627,12 eur, ako rozdielu medzi poskytnutými platbami v prospech žalovaného a výškou úveru poskytnutého žalobcovi žalovaným t.j. 1 127,12 eur - 500,- eur, z dôvodu, že podľa názoru žalobcu úverová zmluva neobsahovala všetky zákonom predpísané obligatórne náležitosti a preto žalovaný nemal nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov z úveru.
3. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalovaný ako veriteľ uzavrel so žalobcom ako dlžníkom dňa 08.06.2012 Úverovú zmluvu, na základe ktorej poskytol žalobcovi bezúčelový úver vo výške 500 eur za v zmluve dohodnutých podmienok. Preskúmaním zmluvy dospel súd k záveru, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj zákon č. 266/2005 Z. z., nakoľko ide o zmluvu uzavretú na diaľku. Úverová zmluva podľa názoru súdu nebola uzatvorená v súlade s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a nemá všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 (v zmluve je uvedený nesprávne údaj o RPMN, zmluva je neplatná v časti úrokovej sadzby), potom je úver treba v zmysle tohto zákona podľa § 11 považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Vzhľadom na to, že Úverová zmluva je už ukončená (to

nebolo medzi stranami sporu sporné) súd sa nezaoberal tým, či ne/obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky.

4. Žalovaný vzniesol v spore námietku premlčania, ktorou bol súd povinný zaoberať sa prednostne. Súd námietku premlčania posúdil ako dôvodnú s poukazom na ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka upravujúce premlčanie nároku z bezdôvodného obohatenia. Žalobca si v konaní z titulu bezdôvodného obohatenia uplatnil sumu 627,12 eur, ktorá predstavuje splátky a poplatky zaplatené od 09.05.2014 do 15.06.2016 a časť splátky uhradenej dňa 11.12.2013. Súd vychádzal zo špecifikácie platieb, ktoré súdu predložil žalobca, pričom žalovaný túto špecifikáciu nerozporoval. Otázkou premlčania lehôt vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu treba posudzovať od určitého momentu objektívne spätne k jednotlivým splátkam, ktoré boli vykonané zo strany žalobcu voči žalovanému. Týmto objektívnym momentom bolo podanie žaloby na súd žalobcom, teda 19.03.2018, kedy žalobca už vedel o výške bezdôvodného obohatenia keďže žaloval konkrétnu sumu 627,12. Od tohto momentu bolo treba spätne počítať 3-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka na vydanie bezdôvodného obohatenia, v rámci ktorej sa pohybovala podľa ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dvojročná subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie bezdôvodného obohatenia na súde. V danej veci došlo k splynutiu počiatku behu objektívnej aj subjektívnej lehoty. Subjektívna lehota na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia by preto pripadla na 19.03.2016. V danej veci nebolo totiž možné vychádzať z toho, že by sa lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia mala počítať od poslednej vykonanej splátky na základe uzatvorenej úverovej zmluvy. V danej veci sa potom s každou jednotlivou splátkou, pri závere o tom, že išlo o úver bezúročný a bez poplatkov, žalovaný obohacoval.

5. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná do sumy 87,82 eur, čo predstavuje nepremičané splátky zaplatené žalobcom dňa 24.03.2016 vo výške 22 eur, dňa 15.04.2016 vo výške 21,94 eur, dňa 16.05.2016 vo výške 21,94 eur a dňa 15.06.2016 vo výške 21,94 eur. Splátky zaplatené žalobcom žalovanému pred 19.03.2016 sú premlčané. Súd priznal žalobcovi sumu 87,82 eur a vo zvyšku, do sumy 539,30 eur (627,12 eur - 87,82 eur) s príslušenstvom žalobu zamietol.

6. Súd priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, ako žalobca uplatnil na pojednávaní, pričom súd je viazaný návrhom žalobcu, hoci podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v znení účinnom do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. Vo veci mal prevažný úspech žalovaný a to v rozsahu 72 % (úspech žalovaného bol 86 % - úspech žalobcu 14 %). Súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov voči žalobcovi v rozsahu 72 %. O výške náhrady trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca voči výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Tým je zároveň dotknutý aj závislý výrok o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu a aby žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

9. S argumentáciou súdu uvedenou v odôvodnení rozsudku sa žalobca nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny. Súd nemal žalobcovi vyčísliť sumu na vydanie bezdôvodného obohatenia za dva, ale za tri roky, a to spätne, počnúc dňom 19.03.2015. pozostávajúcu z platieb žalobcu vykonaných v prospech žalovaného v úhrne 371,10 eur a to v období od 27.03.2015 do 15.06.2016 (platby s uvedením dňa a výšky sú uvedené v odvolaní). Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca podal svoju žalobu včas, v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote. Pre plynutie dvojročnej lehoty je rozhodujúce, kedy sa žalobca o bezdôvodnom obohatení dozvedel a kto ho získal.

10. Žalobca tiež zastáva názor, že v konaní preukázal skutočnosti odôvodňujúce priznanie 10-ročnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nie trojročnej a už vonkoncom nie lehoty dvojročnej. Na jednej strane súd úmysel žalovaného vyhodnotil ako konanie odporujúce dobrým mravom (úžernický úrok) a na strane druhej vyhovel jeho námietke, že nárok žalobcu na

vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy, ktorý si uplatňuje pred lehotou 19.03.2015 je premlčaný, čím súd konanie žalovaného de facto schválil? Objektívna (štandardná) premlčacia lehota v zmysle Občianskeho zákonníka je v skutočnosti tri roky, o čom niet pochyb. Preukázateľne však konanie žalovaného štandardné nebolo, keďže úmyselne (nie náhodne) vyberal úžernícku odplatu. Preto mal súd v danom prípade aplikovať 10 ročnú premlčaciu lehotu. Prítom žalovaný vzniesol námietku premlčania v trojročnej premlčacej lehote.

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

12. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, z dôvodu, že nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti v zmysle § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené v enunciate tohto rozsudku. Vo výroku I. rozsudok okresného súdu nie je dotknutý.

13. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

14. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok so zreteľom na obsah odvolania žalovaného.

15. Občiansky zákonník upravuje premlčateľnosť práv v ust. § 100 a nasledujúcich. Podľa § 100 ods. 1, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110), na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka a ak sa dlžník premlčania dovoľá nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. V § 101 ide o „všeobecnú“ premlčaciu dobu, ktorá je trojročná a uplatní sa všade tam, kde zákon pre určité právo neupravuje osobitnú premlčaciu dobu, pričom premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia zákon upravuje osobitnú premlčaciu dobu v ust. § 107 ods. 1, 2.

16. Žalobca uplatnil žalobným návrhom nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník stanovuje kombinovanú premlčaciu dobu subjektívnu v § 107 ods. 1, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a premlčaciu dobu objektívnu v § 107 ods. 2, podľa ktorého najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Tieto premlčacie doby (subjektívna a objektívna) začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a objektívna premlčacia doba je trojročná, alebo desaťročná. Pokiaľ márne uplynula aspoň jedna z týchto premlčacích dôb a je vznesená námietka premlčania, nemožno právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať (§ 101 ods. 1). Ak sa skončí plynutie jednej z nich právo sa premlčí a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie ešte druhá premlčacia doba.

17. Pre začiatok plynutia subjektívnej (dvojročnej) premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nie len predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa žalobca dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobcu na súde, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Pre počiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo, teda bez ohľadu na to, či poškodený vedel, alebo nevedel (nezávisle od jeho ne/vedomosti) o tejto skutočnosti. Pokiaľ uplynula márne aspoň jedna z uvedených premlčacích dôb (buď subjektívna, alebo objektívna) a druhou stranou je vznesená námietka premlčania, nie je možné oprávnenému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať.

18. Okresný súd v odôvodnení rozsudku (bod 49.) správne uviedol, že „otázku premlčania vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu treba posudzovať od určitého momentu „objektívne“ späťne k jednotlivým splátkam, ktoré boli vykonané zo strany žalobcu a že týmto momentom bolo podanie žaloby na súd t.j. 19.03.2018, že od tohto momentu bolo potrebné späťne počítať 3-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka na vydanie bezdôvodného obohatenia“.

19. Avšak odvolací súd s okresným súdom nezdieľa názor, aký tiež uviedol v bode 49. odôvodnenia rozsudku, že došlo k splynutiu „počiatku“ behu tak objektívnej trojročnej premlčacej lehoty ako aj subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia“, ktorý názor (v pravom slova zmysle) odporuje právnej úprave, ktorá jednoznačne stanovuje, že „počiatok“ plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka), v prejednávacom prípade to bolo dňa 11.12.2014 (viď. uvedené nižšie). Deň 19.03.2018 nebol v danom prípade dňom „počiatku“ plynutia objektívnej premlčacej doby, že od tohto dňa „začala“ táto lehota plynúť. Taktiež pokiaľ okresný súd prijal záver, že moment podania žaloby treba zohľadniť, resp. na deň podania žaloby (19.03.2018) pripadá „počiatok“ plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na súde podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka (vyplýva to z textu vety uvedenej v bode 49 odôvodnenia v znení: „Keďže v podanej žalobe bolo uplatnené právo na vydanie bezdôvodného obohatenia na sumu 627,12 eur s príslušenstvom, tak z toho bolo treba vyvodiť, že žalobca už v tomto momente vedel o výške bezdôvodného obohatenia“), tak potom je zmätočný a vôbec, resp. nie v zmysle zákonných predpokladov ust. 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka odôvodnený nasledujúci záver okresného súdu, podľa ktorého „subjektívna dvojročná lehota na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia by preto spadala ku dňu 19.03.2016.“ Dvojročná lehota na podanie žaloby od momentu ustálenia dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, sa totiž nepočíta späť od tohto dňa (ako to urobil okresný súd), ale plynie dopredu po dobu dosiahnutia 2 rokov. V nadväznosti na tieto nesprávne závery okresného súdu, potom okresný súd nesprávne ustálil aj výšku priznaného nároku z bezdôvodného obohatenia a rozhodné obdobie, za ktoré mu nárok patrí, ktorého sa netýka premlčanie.

20. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávacom prípade sú dané dôvody na zmenu rozhodnutia okresného súdu podľa § 388 CSP v odvolaní napadnutej časti.

21. V danom prípade žalobca žalobu podal na súd dňa 19.03.2018. K bezdôvodnému obohateniu začalo objektívne, t.j. nezávisle od toho, či žalobca o tom vedel alebo nevedel, dochádzať od momentu, kedy bolo žalovanému žalobcom splatené viac než je suma istiny poskytnutých peňažných prostriedkov, t.j. v danom prípade v momente, kedy platby od žalobcu začali prevyšovať sumu poskytnutej istiny úveru 500,00 eur, k čomu došlo pri platbe žalovaného dňa 11.12.2013, kedy bolo splatené žalovanému žalobcom celkom 514,86 eur (t.j. o 14,86 eur navyše), vychádzajúc z prehľadu uhradených splátok úveru predložených žalobcom, ktorý prehľad žalovaný nespochybnil. Žalobca však naďalej žalovanému zasielal platby pričom nasledujúca platba bola vykonaná dňa 09.05.2014 a ďalšie nasledovali až do 15.06.2016, kedy bola vykonaná posledná platba žalobcom v prospech žalovaného a k tomuto dňu celkom žalobca žalovanému zaplatil sumu 1 127,12 eur, hoci mal zaplatiť len 500,- eur. Suma 627,12 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu.

22. Trojročná objektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť od platby vykonanej dňa 11.12.2013 pre sumu 14,86 eur (bez ohľadu na to, či žalobca mal alebo nemal vedomosť o tom, že žalovaný sa na jeho úkor obohacuje) a taktiež pre nasledujúce žalobcom vykonané platby. Nepremičané v trojročnej objektívnej lehote sú však len platby vykonané žalobcom od 19.03.2015, teda platby vykonané najneskôr tri roky späť od podania žaloby, žaloba bola podaná na súd dňa 19.03.2018. Platby vykonané od 11.12.2013 (táto však iba v časti 14,86 eur) až do 19.03.2015 sú premlčané podľa § 107 ods. 2 CSP.

23. Pokiaľ ide o počiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že tento moment okresný súd ustálil na deň podania žaloby na súd, t.j. 19.03.2018 (súd uviedol „že žalobca už v tomto momente vedel o výške bezdôvodného obohatenia“), potom niet pochyb o tom, že subjektívna premlčacia doba je v tomto prípade zachovaná (v konaní nebola spochybnená). Subjektívna lehota na podanie žaloby by pri takomto ustálení počiatku behu lehoty uplynula dňa 19.03.2020 a nie ku dňu 19.03.2016 ako nesprávne (zmätočne) uviedol v odôvodnení rozsudku okresný súd a nadväzne na to, nesprávne uzavrel, že „žaloba žalobcu bola dôvodná ohľadom nepremičaných splátok zaplatených žalobcom dňa 24.03.2016, 15.04.2016, 16.05.2016 a 15.06.2016 a že splátky zaplatené pred 19.03.2016 sú premlčané“. Odvolací súd dospel k záveru, vzhľadom na jeho vyššie uvedený názor počítania a plynutia premlčacích lehôt, že v danom prípade sú premlčané len splátky (platby žalobcu) vykonané pred 19.03.2015 (aký názor vyslovil aj žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe). Za takejto situácie, kedy okresný súd mal zato, že počiatok plynutia subjektívnej lehoty je zhodný

s dňom podania žaloby (teda ide o moment pre počítanie lehoty od ktorého do 2 rokov mohol žalobca uplatniť svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde) úlohou okresného súdu a právne významné pre posúdenie veci bolo náležité skúmanie plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby (vo vzťahu k jednotlivým platbám do podania žaloby), pre počiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo.

24. K odvolacej námietke žalobcu, že súd mal v danom prípade aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti z hľadiska aplikácie právnej normy ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravujúcej premlčanie nároku na bezdôvodné obohatenie v 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe sa vyžaduje preukázanie úmyslu žalovaného, vedomého alebo nevedomého porušenia práva konkrétnou osobou uzatvárajúcou v mene žalovaného zmluvu o úvere, toto nemôže byť nejednoznačné, diskutabilné a akokoľvek pochybné, úmysel v konkrétnom prípade musí byť jednoznačne preukázaný. Úmysel nemožno mať za preukázaný iba zo samej skutočnosti, že žalovaný podniká v oblasti poskytovania úverov a tak mu nepochybne majú byť známe zákonné pravidlá poskytovania úverov, obligatórnych náležitostí zmluvy o úveroch. Podmienka pre uplatnenie 10 ročnej premlčacej lehoty nie je splnená v prípade absencie zákonom stanovených náležitostí v zmluve a len z tohto dôvodu nie je možné konštatovať, že dodávateľ mal úmysel obohatiť sa voči spotrebiteľovi. Žalobca právne relevantným spôsobom nepreukázal, že sa na daný prípad vzťahuje objektívna 10-ročná premlčacia doba. V prejednávanvej veci okresný súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, čo vyvodil z nedostatku zmluvy spočívajúcom v absencii obligatórnych náležitostí zmluvy s odkazom na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (chybná RPMN, neplatná úroková sadzba). Sankcia v podobe bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru podľa § 11 cit. zákona, vo svojej podstate svojou existenciou vylučuje úmysel veriteľa obohatiť sa na úkor dlžníka v prípade neuvedenia resp. neuvedenia právne relevantným spôsobom všetkých obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože ho za takéto konanie postihuje vo forme obmedzenia jeho nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere (na úroky, poplatky a pod.).

25. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu v zamietavej časti podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 288,28 eur z titulu bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ktoré plnenie žalovaný prijal bez právneho dôvodu, pretože úver ktorý poskytol žalovaný žalobcovi súd posúdil ako bezúročný a bezpoplatkový. Suma 288,28 eur pozostáva z platieb žalobcu vykonaných v prospech žalovaného v rozhodnom období od 27.03.2015 (kedy bola vykonaná prvá splátka po 19.03.2015 vo výške 26,94 eur + 5,-eur) až do 15.06.2016 v zmysle špecifikácie predloženej žalobcom, ktorú žalovaný nespochybnil a na ktoré platby žalovaný nemal nárok. Žalobca zaplatil žalovanému celkom v tomto období sumu 376,10 eur. Keďže okresný súd z tejto sumy už žalobcovi v danom konaní prisúdil sumu 87,82 eur (výrok I. rozsudku) pozostávajúcu zo splátok zaplatených žalobcom žalovanému v dňoch 24.03.2016, 15.04.2016, 16.05.2016, 15.06.2016 aj s príslušenstvom, pričom v tejto časti rozsudok okresného súdu nebol napadnutý stranami sporu (výrok I. je právoplatný) odvolací súd priznal žalobcovi sumu 288,28 eur (rozdiel 376,10 eur - 87,82 eur) na ktorú sumu z titulu vydania bezdôvodného obohatenia má žalobca voči žalovanému podľa záveru odvolacieho súdu tiež nárok, pretože aj v tomto rozsahu je nárok žalobcu nepremičaný.

26. Žalovaný žalobou žiadal od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie celkom v sume 627,12 eur, súd v danom konaní žalobcovi priznal sumu 376,10 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

27. Odvolací súd priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z prisúdenej sumy 288,28 % ročne počnúc od 15.03.2018 do zaplatenia. O nároku na zaplatenie úroku odvolací súd rozhodol podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v znení účinnom do 31.01.2013, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca uplatnil úrok vo výške 5% ročne, súd je žalobným návrhom viazaný a nemôže prisúdiť viac.

28. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

29. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana v spore úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

30. Podľa § 262 CSP, ods. 1 o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Ods. 2, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým, sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 2, § 255 ods. 2 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. Žalobca sa v konaní domáhal zaplata 627,12 eur s príslušenstvom. Vo veci bol žalobca úspešný v časti 376,10 eur s príslušenstvom, čo je v percentuálnom vyjadrení pomer jeho úspechu vo veci 59,90 % a pomer jeho neúspechu vo veci je 40,10 %, čo predstavuje pomer úspechu žalovaného. Teda prevažuje úspech žalobcu vo veci (59,90% - 40,10 %) jeho čistý úspech vo veci je 19,8 %. Preto by žalobcovi patrilo nárok na náhradu trov konania v rozsahu 19,8 %, ale keďže z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, bolo by neúčelné, aby o výške náhrady trov konania rozhodoval súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Preto odvolací súd rozhodol, že žalobcovi náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania, nepriznáva (viď. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/176/2016 a sp. zn. 6 Cdo/5/2017).

32. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).